

REIZEN MAGAZINE VERHALENWEDSTRIJD

*Wie schrijft een kort reisverhaal dat tot de verbeelding spreekt?
Dat was de vraag in het aprilnummer. Meer dan honderd verhalen ontvingen
wij. Soms hilarisch, soms ontroerend. Opgetekend in een Roemeense
boemeltrein, tijdens de zonsverduistering in China en na een meet & greet
met een neushoorn in Zimbabwe. Om maar eens enkele verhalen te typeren.
De RM-redactie, onder leiding van Harri Theirlynck – zelf net terug van een
travel sabbatical – genoot van uw inzendingen en koos 7 winnaars.*

DE 7 MOOISTE

ILLUSTRATIES: FLOS VINGERHOETS

NEUSHOORN OP SCHERP

Zo'n 1500 kilo gevat in een lichaam van 3 bij 1,5 meter stond ons van een paar meter afstand aan te staren. In *Matopos National Park*, Zimbabwe, gingen we met een kleine groep, te voet, op zoek naar de witte neushoorn. In een rijtje slopen we achter de gids aan. We probeerden zo min mogelijk takken onder onze voeten te laten kraken. De gids lukte dat moeiteloos, soepel bewoog hij zich over de savanne. Maar wij, onbehouwen blanken, hadden er moeite mee.

Voordat wij de neushoorn zagen, waren wij allang door de viervoeter opgemerkt. Ze liet daar echter niets van merken en ging onverstoorbaar verder met het nuttigen van haar lunch. Dat dit een vrouwtjesexemplaar was, was ons wel snel duidelijk. Naast haar stond een kleine uitgave van de neushoorn. Het jong leek de moeder te imiteren alsof het in een spiegel keek. Dit beeld werd versterkt doordat beide neushoorns werden bereden door vogels die op de rug van moeder en jong een koningsmaal van luizen of vlooiën verorberden.

Van dichtbij, eigenlijk wel heel dichtbij, sloegen wij het gade. Die ene tak tussen ons en de neushoorns zou niet genoeg zijn om achter weg te schieten als de beesten geen zin meer hadden in pottenkijkers. Gelukkig bleef alles rustig. Alleen, als het jong iets te nieuwsgierig werd, schuifelde moeder neushoorn haar forse lichaam tussen ons en haar jong in waardoor ze ongemerkt dichterbij kwam.

Dat veranderde in een luttele seconde. Iedereen was met z'n fototoestel enthousiast in de weer. Ik niet uitgezonderd. De meesten fotografeerden digitaal, maar ik nog niet. En anders dan bij al die digitale camera's, waarmee je tot in het onein-

dige de wereld kunt vereeuwigen, is het euvel van een analoge camera dat je zo nu en dan een rolletje moet wisselen. Op zich is dit geen probleem, rolletjes had ik zat. Maar voor het zover is, spoelt het volle rolletje automatisch terug met een – in deze stilte, waarin je een neushoorn kon horen kauwen – irritant gereutel. Geschrokken keken de neushoorn en ik elkaar aan. Snel stopte ik de camera onder mijn jas, zodat het geluid iets werd gedempt. Te weinig echter om de interesse van de neushoorn niet op te wekken. Haar kop ging omhoog, haar oren draaiden dreigend, haar poot begon graaf- en afzetbewegingen te maken en het jong liep onrustig heen en weer. Dit waren verkeerde voortekenen. Iedereen keek verschrikt op. Je kon ons horen denken: 'Wat moet je ook alweer doen als een neushoorn aanvalt?'

Iedereen, inclusief moeder neushoorn, stond op scherp. Als cowboys keken we elkaar aan. Wij, met gids, aan de ene kant van de tak. Ma neushoorn, met jong, aan de andere kant. Wie zou de denkbeeldige revolver ter hand nemen en als eerste in actie komen? Het geluid van het kauwen was gestopt, maar dat rottige gereutel van het spoelende rolletje ging maar door. Er zaten toch maar zesendertig foto's op? Net toen het leek of de revolver getrokken ging worden, zweeg mijn camera. Zo onverwacht als de situatie op scherp was komen te staan, keerde de rust weer terug. Moeder neushoorn maakte nog een schijnbeweging maar verkoos toen, als een echte herbivoor, het malse gras boven een groepje toeristen zonder kraak noch smaak.

Suzanne Degen, Schiedam

